

произнася князь Евг. Трубецкой, гледало на войната като на кръстоносен походъ, като на християнски подвигъ.

При това очевидно неблагоприятно настроение спрямо предприятия отъ Русия походъ, ако не се отиде до крайностъ, т. е. до явенъ разрывъ, обяснението като че-ли на първъ погледъ би трѣбвало да се търси въ възмутената съвестъ на западния свѣтъ отъ извършенитѣ звѣрства отъ турска страна. Въ сжщностъ причината, поради която разрива се избегна, се крие въ отстѣпчивостта на руското правителство. По тоя поводъ заслужва да се стбелѣжи, че веднага следъ подкаченитѣ преговори, между руската Главна Квартира и турскитѣ пълномощници въ Казанлъкъ, въ основата на които бѣше съобщена въ Виена, почна се открита борба противъ Русия. Биконсфилдъ нарежда да се мобилизира милицията, както и да се пренесатъ индийски войски въ о. Малта. Отъ своя страна Андраши плаши Бисмарка съ оставка и последния, — за да не попаднатъ браздитѣ на външната политика въ съседната монархия въ по-малко надежни рѣже, го уговарва да стои здраво на поста си, като го успокоява, че неговитѣ вѣжделения ще се сбжднатъ, каквото и да става. Предъ тази заплашителна перспектива, особено следъ формалната нота на Андраши, князь Горчаковъ по начало скланя да се подложи несклучения още миръ на преценка и ревизия на Великитѣ Сили събрани въ особенъ за тая цель конгресъ. Съ това се осуetyава лелѣянния отъ гр. Игнатиева планъ, изложенъ подробно въ запискитѣ му, щото условията на бждещия миренъ договоръ между Русия и Портата да се предостави на обсждание на преждевременно закритата конференция въ Цариградъ. По тоя начинъ, разсждава гр. Игнатиевъ, отъ една страна, ничие честолюбие не ще бжде накърнено, а отъ друга, кабинетитѣ на европейскитѣ държави не ще иматъ моралното право да отстѣпятъ отъ заетитѣ по рано отъ тѣхъ позиции. Измѣненото положение ще улесни само задачата на продължената конференция, защото Турция, победена, не ще бжде въ състояние да осуети решенията на конференцията; а, напротивъ, съ помощта на рускитѣ вѣоржжени сили взетитѣ решения ще бждатъ безъ повече приведени въ изпълнение.

Между това, по заповѣдъ на Императора, гр. Игнатиевъ е на пътъ за Главната Квартира, която следъ форсиранието на шипченскитѣ укрепления напредва къмъ Цариградъ.

При всичката неблагоприятна дипломатическа обстановка гр. Игнатиевъ съумѣва да наложи въ знаменития Санъ-Стефански договоръ своитѣ съкровени мисли за бждещия политически обликъ на Балканския полуостровъ. Съ това той, безъ да обръща